

Det vilde imidlertid medføre en overmaade stor Vidtløftighed, om man skulde nævne alle de Spørgsmaal, der have frembudt sig til Besvarelse, eller alle de Tvivl, der have været Gjenstand for Overveelse. Det har kun været Hensigten at gjøre Rede for de almindelige Synspunkter, under hvilke man har søgt at drage Grændsen mellem bevilget og ubevilget. Stillet overfor en Opgave af ny og uvant Art som den, der har frembudt sig ved et Regnskab, der er ført i Henhold til en for hele Finantsaaret gjældende midlertidig Bevilling, hvor man paa særdeles mange Punkter har savnet den Veiledning, som Statsrevisorernes ved Rigsdaagsbeslutninger styrkede Praxis pleier at yde, maatte man frygte, at Betænkningen altså meget skulde søvne Overskuelse og Sammenhæng, naar man indskrænkede sig til en blot punktvis Afgjørelse af hvert enkelt mødende Tilfælde for sig. Men med disse Bemærkninger maa man om Detaillen henvide til Betænkningen over de særskilte Poster. Den Betænkning, der efter vor Opfattelse maa tillægges den sidst bevilgede Finantslov, kunde vel gjøre det tvivlsomt, om Statsregnskabet ikke rettere burde have været knyttet til denne Finantslovs Posteringer i Stedet for til det fremlagte og bortfaldne Finantslovforslag, hvilket ogsaa vel vilde have stemt med den midlertidige Finantslovs Karakter som en Forlængelse og Fortsættelse af den hidtidige Finantsforvaltning. Det skal dog indrømmes, at netop de løbende Udgifter for Hovedmassen af Bevilgningernes Vedkommende gientaas sig saaledes paa de efter hinanden følgende Finantslove, at det ikke i praktisk Henseende vil gjøre stor Forskiel, om Udgaaspunktet søges i det ved de hidtil gjældende Realer reducerede Finantslovforslag eller i den ved Finantslovforslagets Medførelse reducerede sidste Finantslov.

Ovenstaaende Bemærkninger staa, som nævnt, alene til at bestemme den midlertidige Finantslovs Omfang, Grændsen mellem bevilget og ubevilget. Overfor den konstaterede Overskridelse har der ingen ensartet Regel været at følge. Vel kan det, bortset fra Baateller, siges, at Overskridelsen altid kræver Rigsdagens Beslutning; men i Statsrevisionens Praxis har der dog under den nuværende Sukstrug gjort sig en praktisk Beværgelse gjældende i den Retning, at Merudgifter af mere tilfældig og ufuldlig Natur, hvori der navnlig ikke var Plads for nogen principiel Uoverensstemmelse mellem Administration og Bevillingsmyndighed, alene ere fremhævede og forklarede i Statsrevisorernes Betænkning uden at foranledige særlig Indstilling. Et saadant Hensyn er ogsaa taget overfor nærværende Regnskab. Med dettes exceptionelle Karakter har man derfor anset det stemmende i Tvivlstilfælde, hvor en Udgift syntes at ligge paa Grændsen mellem bevilget og ubevilget, eller hvor der kunde tvistes, om Udgiften i alle Maader opfyldte Betingelserne for at henregnes til de løbende, dog snarest har været tilsvielig til at tage en saadan Udgift som hjemlet. Forsaavidt den enkelte Merudgifts parlamentariske Historie har paavirket Indstillingen, har det været et Motiv til at vælge Formen „passerer“, at Udgiften under Behandlingen har været vedtaget af Rigsdagen, medens det omvendt har været en medvirkende Grund til at indtulle „ikke passerer“, at Tillægsbevilling forgjæves har været søgt i Rigsdagen. Men disse Hensyn ere krydsede af andre, hvorom man maa henvide til Betænkningens Enkeltheder.

Ovennævnte Betragtninger have sikkert i det Væsentlige været almindelig anerkjendte gennem hele vort hidtidige parlamentariske Liv (sfr. Folkethingstidenden for 1880—81. Sp. 6085—89) og jeg tør som Følge heraf forudsætte, at ikke faa af Landsthingets Medlemmer have en idetmindste tilnærmelsesvis lignende Opfattelse af de omhandlede Forhold; men da de Afsnit af Statsregnskabet, der ere behandlede af Statsrevisorernes Drenging og Dinejen (§§ 2—10, 19, 22, 27 og til dels § 9) ikke foreligge oplyste i Uoverensstemmelse med disse Grundsætninger, har det ikke været muligt og heller neppe Opgaven for Med-

lemmer af Udvalget med de af mig nu fremsatte Anskuelser, at gjøre Indstilling til Thinget om Enkeltheder af disse Afsnit. Paa Grund heraf vil sikkert Alle, hvis Standpunkt i denne Sag nærmer sig Statsrevisorernes Høgsbros og Hørups, finde det nødvendigt, at ogsaa de ovennævnte Dele af Statsregnskabet oplyses efter lignende Regler som de øvrige, inden Beslutning angaaende dem kan tages, og maa jeg derfor stille Forslag om en Standsning af Sagens videre Behandling i Landsthinget og en Tilbagevisning af vedkommende Statsregnskab til fornøjet Behandling i Statsrevisionen.